

Sygn. akt I NKRS 124/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania M. O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 8 września 2021 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z dnia 8 września 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: Rada i KRS), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS), postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392.

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 392, zgłosili się: M. K. – sędzia Sądu Apelacyjnego w [...], M.O.– sędzia Sądu Rejonowego w K. oraz M. A. Z. – adwokat – Izba Adwokacka w R..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu zespołu 31 sierpnia 2021 r. Przewodniczący zespołu poinformował, że M. A. Z. cofnął swoje zgłoszenie w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, natomiast M. O., zaproszony na posiedzenie zespołu o godzinie 9.30, przesłał drogą elektroniczną informację, że nie stawia się z uwagi na wcześniej zaplanowany urlop wypoczynkowy. Przewodniczący zespołu złożył wniosek o zaproszenie M. K. na posiedzenie zespołu w dniu 3 września 2021 r. o godzinie 10.00. Zespół po naradzie uznał wniosek za zasadny i postanowił odroczyć rozpoznanie sprawy oraz zaprosić M. K. na posiedzenie zespołu 3 września 2021 r. o godzinie 10.00. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej, zawiadomiony o terminie. Pismem z 1 września 2021 r. M. K. cofnął swoje zgłoszenie w niniejszym postępowaniu nominacyjnym. Na posiedzeniu 2 września 2021 r. zespół przeprowadził naradę w celu podjęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Radzie kandydatów na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Najwyższym – Izbie Cywilnej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392. Członkowie zespołu ocenili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W głosowaniu, w obecności wszystkich członków zespołu, na kandydaturę M. O. nie oddano głosów „za”, oddając 1 głos „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”. W odniesieniu do kandydatur M. K. i M. A. Z. zespół jednogłośnie (5 głosami „za”) postanowił rekomendować Radzie umorzenie postępowania w związku z wycofaniem przez tych kandydatów swoich zgłoszeń. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej, zawiadomiony o terminie.

W rezultacie przeprowadzonych głosowań zespół, bezwzględną większością głosów, przyjął stanowisko o nierekomendowaniu KRS M. O. na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Najwyższym – Izbie Cywilnej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392.

Przedstawiając powyższe, zespół uwzględnił art. 30 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2021, poz. 154, ze zm.; dalej: ustawa o SN), zgodnie z którym na sędziego Sądu Najwyższego może zostać wybrana osoba wyróżniająca się wysokim poziomem wiedzy prawniczej. Zespół kierował się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS i uwzględnił doświadczenie zawodowe kandydata, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że – w jego ocenie – M. O. nie spełnia kryteriów powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury z wnioskiem o powołanie. Powyższe znajduje potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji, obejmującej między innymi informacje dotyczące posiadanego przez kandydata doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, podnoszenia kwalifikacji zawodowych, a także przedstawionych opinii służbowych i rekomendacji. Zespół miał również na względzie, że kandydat nie stawiał się na posiedzenie w dniu 31 sierpnia 2021 r.

Rada wskazała, że kandydat spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 30 § 1 pkt 1-5 i 7-9 u.SN. Dokonując oceny kandydata, Rada kierowała się również wymogiem z art. 30 § 1 pkt 6 u.SN oraz kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS i uwzględniła: wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

Rada, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, podzieliła stanowisko zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie M. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Rada przedstawiła

sylwetkę kandydata, z uwzględnieniem wykształcenia, doświadczenia zawodowego oraz opinii kwalifikacyjnej. Rada wskazała, że przy ocenie kandydata kierowała się doświadczeniem zawodowym oraz kwalifikacjami merytorycznymi kandydata. Zdaniem Rady M. O., pomimo spełnienia wymagań ustawowych, określonych w art. 30 § 1 pkt 1-5 i 7-9 ustawy o SN, nie spełnia kryterium z art. 30 § 1 pkt 6 u.SN, zgodnie z którym na sędziego Sądu Najwyższego może zostać wybrana osoba wyróżniająca się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, a także kryteriów, wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS, w takim stopniu, który – na obecnym etapie jego kariery zawodowej – uzasadniałby awans na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego.

Krajowa Rada Sądownictwa miała również na uwadze, że w zgromadzonej dokumentacji, obejmującej między innymi informacje dotyczące posiadanego przez kandydata doświadczenia zawodowego, znajduje się informacja o odwołaniu przez Prezesa Sądu Rejonowego w K. z dniem 10 sierpnia 2018 r. kandydata z pełnienia funkcji Przewodniczącego V Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w K., a także informację, że w latach 2019-2020 kandydat przebywał na długotrwałych zwolnieniach lekarskich.

Reasumując, w ocenie Rady M. O. nie posiada tak wysokich kwalifikacji merytorycznych oraz doświadczenia zawodowego, które na obecnym etapie jego kariery zawodowej dawałyby rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na tak wysokim stanowisku, jakim jest urząd sędziego Sądu Najwyższego. Rada podkreśliła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej P. M. O. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności niewystarczające doświadczenie zawodowe kandydata, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, brak dorobku naukowego oraz niewypełnianie kryterium z art. 30 § 1 pkt 6 u.SN.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 8 września 2021 r. na Pana M. O. oddano 2 głosy „za” oraz 9 głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

M. O., działając przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, zaskarżył powyższą uchwałę w całości, zarzucając:

(A) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), t.j.:

- art. 41 u.KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN przez błędne przyjęcie, że w następstwie obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. 2021, poz. 392) („Obwieszczenie”) doszło do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, co skutkowało przeprowadzeniem przez Radę tego postępowania oraz podjęciem w nim merytorycznej Uchwały, gdy tymczasem Obwieszczenie – z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów przewidzianej w art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 ze zm.) („Konstytucja RP”) – było nieważne, wobec czego nie mogło dojść do skutecznego wszczęcia postępowania przed Radą w niniejszej sprawie, co powinno skutkować umorzeniem tego postępowania, nie zaś wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia;

- art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 2-4 oraz § 19 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa („Regulamin”) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia Uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) nie była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

- art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu przez:

- (a) dokonanie oceny kandydatury Odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym

materiałem i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującego się, co skutkowało nieprzedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej;

(b) brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonej kandydatury w oparciu o jasne kryteria oceny, co skutkowało nieprzedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej;

(c) pozbawienie Odwołującego się możliwości przedstawienia swojej kandydatury, w tym osiągnięć, dorobku orzeczniczego, przez zignorowanie okoliczności, że w dniu, w którym miał być wysłuchany Odwołujący się przebywał na urlopie – i niezaproprowanie innego terminu, co wobec okoliczności, iż był on jedynym kandydatem, było nie tylko możliwe, ale i w pełni uzasadnione, a co skutkowało nieprzedstawieniem kandydatury Odwołującego się do powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego;

(d) przyjęcie, że przebywanie na zwolnieniach lekarskich pozbawia Odwołującego się przymiotów niezbędnych do zajmowania urzędu sędziego Sądu Najwyższego, podczas gdy – nawet, gdyby uznać, że czas przebywania na zwolnieniach lekarskich nie powinien zostać zaliczony kandydatowi do doświadczenia orzeczniczego – pozostały okres zajmowania przez niego urzędu sędziego sądu powszechnego w pełni uzasadnia rekomendowanie go na urząd sędziego Sądu Najwyższego;

(e) uczynienie z okoliczności przebywania na zwolnieniu lekarskim dodatkowego, pozaustawowego kryterium wyboru, które jest ze swej natury dyskryminacyjne i dyskryminuje osoby, które kiedykolwiek z jakichkolwiek przyczyn przebywały na zwolnieniach lekarskich;

(f) gołosłowne i pozbawione uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęcie, że Odwołujący się nie ma „wyróżniającej wiedzy prawniczej”, które nie zostało w żaden sposób uzasadnione przez Radę, co sprawia, iż – zwłaszcza w kontekście pominięcia wielu okoliczności świadczących na korzyść Skarżącego – możliwe jest przypuszczenie, że Rada oceniała kandydaturę tendencyjnie, nierzetelnie i z góry powziętym zamiarem odrzucenia kandydata;

(g) pominięcie okoliczności, że oprócz studiów podyplomowych z zakresu prawa cywilnego w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk, Odwołujący się ukończył również studia podyplomowe z zakresu prawa UE na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu [...], a ponadto równolegle ze studiami prawniczymi ukończył studia z zakresu prawa brytyjskiego oraz prawa wspólnotowego (Centre for European Legal Studies – University of Cambridge), co prowadzi do wniosku, że kandydatura Odwołującego się została przedstawiona i oceniona nierzetelnie, bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym w szczególności tych świadczących na korzyść Odwołującego się;

(h) pominięcie współpracy z w Wydawnictwem [...] Sp. z o.o. w P. oraz publikowania przez Odwołującego się materiałów związanych z szeroko rozumianym prawem lokalowym oraz budowlanym, co prowadzi do wniosku, że kandydatura Odwołującego się została przedstawiona i oceniona nierzetelnie, bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym w szczególności tych świadczących na korzyść Odwołującego się;

(i) nierzetelne, niefachowe i tendencyjne przedstawienie kandydatury Odwołującego się na posiedzeniu Rady – z relacji online z posiedzenia Rady wynika, że składając sprawozdanie na temat kandydatury Odwołującego się podano, że został usunięty z funkcji przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych w ramach sankcji za nieterminowe podejmowanie czynności sędziowskich, co jest oczywistą nieprawdą, a co miało wpływ na wynik postępowania: po pierwszym głosowaniu, wskutek interwencji asystenta, sprawozdawca wniósł o reasumpcję tego głosowania, oświadczając, że mógł wprowadzić w błąd KRS, gdyż nieprawdą jest jakoby z funkcji przewodniczącego Odwołujący się został usunięty, gdyż przestał pełnić funkcję w związku z nowelizacją ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (art. 11 § 2a stanowi, że funkcję przewodniczącego wydziału ksiąg wieczystych może pełnić wyłącznie referendarz). Wpływ na wynik sprawy tego naruszenia jest przy tym oczywisty i wpisuje się w tendencyjne przedstawianie kandydatury Odwołującego się (przykładowo, wniosek o reasumpcję pierwszego głosowania poparł sędzia M. J., oświadczając, że podana przez sprawozdawcę informacja miała wpływ na jego decyzję podczas pierwszego głosowania, a podczas ponownego głosowania kandydatury Odwołującego się otrzymał on mniej

głosów „za” aniżeli za pierwszym razem – *sic!* – co świadczy o negatywnym nastawieniu Rady do osoby Odwołującego się).

(B) naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.:

(a) art. 144 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że Obwieszczenie nie wymagało do swej ważności kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, podczas gdy po dokonaniu prawidłowej wykładni, jasne jest, że nie doszło w ogóle do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, które pozwalałoby Radzie na realizację jej kompetencji wynikających z 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS do podjęcia merytorycznej Uchwały przewidzianej w art. 37 ust. 1 u.KRS;

(b) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 19 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej Uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami u.KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

(c) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie przedstawiono wniosku o powołanie Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej;

(d) art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. (TUE) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie Sądu Najwyższego, będącego sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 267 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 25 marca 1957 r. (TFUE), powoływani są na wniosek KRS, której członków (sędziów) wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład Sądu Najwyższego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu oraz sądu powołanego zgodnie z ustawą, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 akapit 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Odwołujący się wnioskował o uchylenie Uchwały w całości, o umorzenie poprzedzającego jej wydanie postępowania (art. 398¹⁹ zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), względnie zaś – o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz Odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy rozważył kwestię dopuszczalności odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 44 ust. u.KRS,

uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

W wyroku z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20 Sąd Najwyższy dokonał szerokiej wykładni art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS wskazując, że przepis ten jest wtórnie niekonstytucyjny. „Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił już bowiem, że brak zaskarżalności uchwały KRS w sprawie indywidualnej, zawierającej wniosek o powołanie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06).”. Sąd Najwyższy podkreślił także, że norma wyrażona w zdaniu drugim art. 44 ust. 1 u.KRS musi być traktowana jako niekonstytucyjna na mocy Konstytucji RP w zakresie, w jakim osobie nieprzedstawionej w uchwale KRS do powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego wyłączałaby możliwość zainicjowania kontroli tego, czy przy rozpatrywaniu jej kandydatury nie naruszono prawa równego dostępu do służby publicznej. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że odwołanie M. O. należało rozpoznać.

Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14). Odnosząc się do zarzutów dotyczących

nienależytej obsady KRS wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, wskazać należy, że wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że „art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84) jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Tym samym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że Konstytucja RP nie zawiera unormowania, które obligowałoby ustawodawcę do ukształtowania sposobu wybierania członków KRS spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych, w ten sposób, że wyboru tego dokonywaliby sędziowie spośród kandydatów wyłonionych przez organy samorządu sędziowskiego lub grupy sędziów niezrzeszone formalnie. Sposób uregulowania wyboru członków KRS, będących przedstawicielami środowiska sędziowskiego, obowiązujący do 2017 r. nie jest jedynym dopuszczalnym na gruncie Konstytucji RP. Ustawodawca, na gruncie art. 187 § 1 pkt 2, może w tej mierze podjąć również decyzję odmienną, co też miało miejsce w związku z nowelizacją ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 (Dz. U. 2018 poz. 3). Tym samym, KRS ukształtowana zgodnie ze zmienionymi w 2017 r. zasadami w wyniku wyboru 15 jej członków przez Sejm RP, jest organem ukształtowanym zgodnie z Konstytucją.

Jednocześnie dodać należy, że w ocenie konstytucyjności tej regulacji ustawowej nie zmienia niczego okoliczność, iż Trybunał Konstytucyjny we wcześniejszym wyroku z 18 lipca 2007 r. (K 25/07) wyraził *obiter dicta* pogląd, iż „członkami KRS mogą być sędziowie, wybierani przez sędziów, nie wskazując żadnych dodatkowych cech, które warunkowałyby ich członkostwo w Radzie”. W tej samej części uzasadnienia ww. wyroku Trybunał bowiem wyraźnie zastrzegł, że to ustawodawca „został zobowiązany do uregulowania sposobu wyboru sędziów do Rady” (zob. cz. III, pkt 4 uzasadnienia wyroku K 25/07). Tym samym, przywołane *obiter dicta* – nie będące zatem wypowiedzią, o której mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP – uznać należy za relacjonujące ówczesny sposób uregulowania ustawą wyboru sędziów do KRS nie zaś za wyraz stanowiska na temat istnienia lub nieistnienia normy konstytucyjnej w tym względzie. Podkreślić

również należy, że jest to jedyna wypowiedź Trybunału Konstytucyjnego, która mogłaby sugerować istnienie konstytucyjnego wymogu, by sędziowskich członków KRS wybierali jedynie sędziowie. *Ratio decidendi* wyroku K 25/07 stanowiło bowiem stwierdzenie braku konstytucyjnych podstaw do zawężania grona sędziów mogących ubiegać się o członkostwo w KRS. W wyroku tym Trybunał potwierdził jednoznacznie, że zgodnie z art. 187 ust. 4 Konstytucji, to ustawodawca ma kompetencje do określania sposobu w jaki sędziowie są wybierani do KRS. W kompetencji tej zawiera się również możliwość dokonywania zmian względem wcześniej przyjętego sposobu uregulowania tego zagadnienia. W konsekwencji zarzuty dotyczące nieprawidłowej procedury nominacyjnej oparte na nieprawidłowym ukształtowaniu tego organu, uznać należy za niezasadne.

Wyrokiem z 7 października 2021 r., K 3/21 Trybunał Konstytucyjny orzekł natomiast, że:

1. Artykuł 1 akapit pierwszy i drugi w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) w zakresie, w jakim Unia Europejska ustanowiona przez równe i suwerenne państwa, tworząca „coraz ściślejszy związek między narodami Europy”, których integracja – odbywająca się na podstawie prawa unijnego oraz poprzez jego wykładnię dokonywaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – osiąga „nowy etap”, w którym: a) organy Unii Europejskiej działają poza granicami kompetencji przekazanych przez Rzeczpospolitą Polską w traktatach, b) Konstytucja nie jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, mającym pierwszeństwo obowiązywania i stosowania, c) Rzeczpospolita Polska nie może funkcjonować jako państwo suwerenne i demokratyczne – jest niezgodny z art. 2, art. 8 i art. 90 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim – w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii – przyznaje sądom krajowym (sądom powszechnym, sądom administracyjnym, sądom wojskowym i Sądowi Najwyższemu) kompetencje do:

a) pomijania w procesie orzekania przepisów Konstytucji, jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,

b) orzekania na podstawie przepisów nieobowiązujących, uchylonych przez Sejm lub uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją, jest niezgodny z art. 2, art. 7 i art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1, art. 178 ust. 1 i art. 190 ust. 1 Konstytucji.

3. Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi i art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim – w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii oraz zapewnienia niezawisłości sędziowskiej – przyznają sądom krajowym (sądom powszechnym, sądom administracyjnym, sądom wojskowym i Sądowi Najwyższemu) kompetencje do: a) kontroli legalności procedury powołania sędziego, w tym badania zgodności z prawem aktu powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, b) kontroli legalności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa zawierającej wniosek do Prezydenta o powołanie sędziego, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 186 ust. 1 Konstytucji, c) stwierdzania przez sąd krajowy wadliwości procesu nominacji sędziego i w jego efekcie odmowy uznania za sędziego osoby powołanej na urząd sędziowski zgodnie z art. 179 Konstytucji, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP z uwagi na nieprawidłowe ukształtowanie Rady poprzez niezgodne z ww. Traktatami wyłonienie większości członków Rady nie znajduje podstaw prawnych. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Podkreślić należy, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego, na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny. Jako taki podlega też publikacji w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 144 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112 a u.SN z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów na Obwieszeniu o wolnym stanowisku sędziowskim w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392.

16 grudnia 2021 r., Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów I NZP 5/21 podjął uchwałę następującej treści: „I. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym (art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904, stosowany samodzielnie lub w zw. z art. 49 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137), jako czynność urzędowa o charakterze informacyjnym i niewładcym, nie podlega obowiązkowi kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, który odnosi się jedynie do aktów urzędowych Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. Nr 78 poz. 483 ze zm.).

II. Obwieszczenie, o którym mowa w punkcie I. pozwala osobom, które spełniają ustawowe warunki objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego, prawidłowo i skutecznie zainicjować postępowanie kwalifikacyjne przed Krajową Radą Sądownictwa, na zasadach określonych w art. 31 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904).” i nadał jej moc zasady prawnej.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że czynność urzędowa Prezydenta RP polegająca na publikacji obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich nie spełnia kryteriów pozwalających zaliczyć ją do kategorii aktów urzędowych Prezydenta RP w rozumieniu art. 144 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Nadto obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym nie należy do materii, w której konstytucyjnie dopuszczalne jest przyznanie Prezesowi Rady Ministrów kompetencji do wpływania na możliwość dokonania tej czynności przez Prezydenta RP. Przyznanie Prezesowi Rady Ministrów prawa kontrasygnaty względem obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, oznaczałoby możliwość blokowania przez egzekutywę realizacji konstytucyjnej funkcji Prezydenta RP jako gwaranta ciągłości władzy państwowej (art. 126 Konstytucji RP) w odniesieniu do najwyższych organów władzy sądowniczej. „Zarówno względem na charakter obwieszczenia Prezydenta RP o którym mowa w art. 31 § 1 u.SN, jako niewładczej

czynności urzędowej o charakterze informacyjnym, do której nie znajduje zastosowania art. 144 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, jak i względ na konstytucyjne gwarancje niezależności sądownictwa od Rady Ministrów, nakazują przyjąć, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym nie podlega obowiązкови kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów.

Samo z siebie obwieszczenie to nie inicjuje też postępowania kwalifikacyjnego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Jest ono natomiast elementem hipotezy w normie wynikającej z art. 31 § 2 u.SN, która określa warunki, w jakich osoby dysponujące stosownymi kwalifikacjami, mogą zainicjować procedurę kwalifikacyjną, poprzez zgłoszenie swojej kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa. To bowiem nie samo obwieszczenie inicjuje procedurę kwalifikacyjną do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, ale procedurę taką inicjuje jedynie wniosek zainteresowanej osoby, o ile został złożony w sposób przewidziany w art. 31 § 2 u.SN, czyli w ciągu miesiąca od wydania obwieszczenia. Ponieważ samo to obwieszczenie nie inicjuje procedury kwalifikacyjnej, w sytuacji, gdyby po ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, nikt nie zgłosił swej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego, wówczas sytuacja taka nie powoduje po stronie Krajowej Rady Sądownictwa konieczności podjęcia uchwały o umorzeniu postępowania, to bowiem nie zostało zainicjowane.”.

Sąd Najwyższy uznał za niezasadny także zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też

wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU 2002, nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7 poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4 poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Wbrew twierdzeniom Odwołującego się Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Rada wskazała kryteria, które zdecydowały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego się na urząd

sędziego Sądu Najwyższego, tj. niewystarczające doświadczenie zawodowe kandydata, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, brak dorobku naukowego oraz niewypełnianie kryterium z art. 30 § 1 pkt 6 u.SN, czyli wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy prawniczej.

Podobnie ocenić należało zarzuty dotyczące naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu Rady poprzez brak zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i brak zastosowania jasnych kryteriów wyboru kandydata. Rada nie ma obowiązku szczegółowego wskazania okoliczności, które uzasadniają stwierdzenie, że Odwołujący się nie wypełnia w sposób wystarczający – w ocenie Rady – kryteriów oceny kandydata na Sędziego Sądu Najwyższego (por. wyroku Sądu Najwyższego z: 25 maja 2015 r., III KRS 19/15; 4 grudnia 2014 r., III KRS 67/14). Odwołujący się może zapoznać się z sylwetkami osób pełniących aktualnie i w przeszłości urząd Sędziego Sądu Najwyższego, w szczególności w zakresie dorobku naukowego i doświadczenia zawodowego, i dokonać w tym zakresie porównania. Odwołujący się w ramach doskonalenia zawodowego brał udział w szkoleniach oraz ukończył studia podyplomowe, co nie może być równoznaczne z przyjęciem, że Odwołujący się wyróżnia się poziomem wiedzy chociażby na tle kandydatów, biorących udział w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, czy też wykazał się wiedzą prawniczą i doświadczeniem porównywalnym do prawników aktualnie pełniących urząd Sędziego Sądu Najwyższego. Wbrew twierdzeniom Odwołującego się Rada wskazała jednoznacznie kryteria, których jej zdaniem kandydat nie wypełnia w sposób wystarczający. Szczegółowe wyliczanie „braków” kandydata byłoby bezcelowe i mogłoby zostać odebrane co najmniej jako wyraz niechęci Rady do kandydata.

Podkreślić należy, że Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą m.in. wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych, szkoleń oraz dorobku naukowego. Wprawdzie Zespół rekomendował także wysłuchanie kandydatów, jednak wobec wycofania zgłoszeń przez dwóch pozostałych kandydatów oraz poinformowania przez Odwołującego o nieobecności na posiedzeniu zespołu z uwagi na zaplanowany urlop, zespół zrezygnował z tej czynności. Na podstawie

tak zgromadzonego materiału, zarówno zespół jak i Rada dokonali oceny Odwołującego się, który ostatecznie był jedynym kandydatem w niniejszym postępowaniu nominacyjnym. Zarówno zespół, jak i Rada zdecydowali o nierekomendowaniu Odwołującego się na urząd Sędziego Sądu Najwyższego, wskazując w uzasadnieniu te same kryteria i okoliczności.

Zasadnie Odwołujący się zwrócił uwagę na bezpodstawne uznanie za kryterium oceny kandydata, okresy niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 30 § 1 pkt 7 u.SN kandydat ma obowiązek przedstawić zaświadczenie o zdolności do pełnienia urzędu sędziego i to na chwilę wydania takiego zaświadczenia, co nie jest równoznaczne z przyznaniem Radzie kompetencji do oceny stanu zdrowia kandydata, w szczególności okresów niezdolności do pracy, mających miejsce wiele miesięcy wcześniej. O ile zatem może budzić wątpliwości wskazanie przez Radę jako okoliczność przemawiającą za nierekomendowaniem Odwołującego się na urząd Sędziego Sądu Najwyższego kilkukrotne okresy długotrwałej niezdolności do pracy w latach 2019-2020, to zarzut ten nie może skutkować stwierdzeniem sprzeczności uchwały z prawem.

Podobnie Sąd Najwyższy ocenił zarzut dotyczący okoliczności zaprzestania pełnienia przez Odwołującego się funkcji Przewodniczącego Wydziału Ksiąg Wieczystych. Okoliczność ta została wyjaśniona na posiedzeniu Rady, a uchwała na skutek reasumpcji głosowania, została podjęta z uwzględnieniem faktu odwołania przez Prezesa Sądu Rejonowego w K. z dniem 10 sierpnia 2018 r. kandydata z pełnienia funkcji Przewodniczącego V Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w K. na skutek zmiany p.u.s.p. W wyniku reasumpcji głosowania, kandydat otrzymał mniej głosów „za”, niż w poprzednim głosowaniu, co nie ma wpływu na ocenę prawidłowości postępowania przed Radą w toku niniejszego postępowania nominacyjnego.

Podkreślić także należy, że wybór kryterium dominującego jest tylko jedną z metod wyboru najlepszego kandydata w konkretnej procedurze nominacyjnej, a do swobodnej decyzji Rady należy zarówno wybór kryteriów jak i sposób ich zastosowania, ograniczony wyłącznie ustawą. Rada sama decyduje, które kryteria w danym postępowaniu nominacyjnym uzna za kluczowe. Ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie

poszczególnych kandydatów stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Wybór kandydatów nie może jednak pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19).

W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.